

1. Green green grass of home

De zomerwind ritselt heerlijk door het lange gras en de lisdodden langs de slootkant, zoals alleen zomerwind dat kan. Als peuter dartel ik onder aan de dijk door onze tuin, hoewel tuin misschien een wat te groot woord is. Het perceel is dan wel behoorlijk ruim, maar bestaat slechts uit grind en gras, met langs de kant enkele heesters, aalbesstruiken en her en der wat verdwaalde bloemen. In de seringenboom zijn de bloemen onder het ruime aanbod van zomerzonnestrallen alweer uitgebloeid. De tuin is naast en achter ons huis en vanaf de dijk kijk je er zo op neer.

Mijn oudste broer Adriaan probeert de handgrasmaaier door het veel te lang geworden gras te duwen. De baroktoccata ratelt de stilte aan flarden, het is zwaar werk, ik heb het ook wel eens geprobeerd, maar kwam er niet ver mee. Hij noemt de grasmaaier niet voor niets een 'douwiedoodding' en na een tijdje houdt mijn broer het dan ook maar voor gezien. In deze Hof van Eden staan ook drie markante bomen, ze ruisen fier mee op de wiekslag van de wind. De grootste is een kastanje met daarnaast een hulstboom, waar pa met kerst takjes met van die leuke rode besjes uitknijpt. Er is ook een appelboom, een goudrenet, waar in de herfst goede appels aan komen. Daar kookt moe dan lekkere appelmoes van waar we met een gerust hart van mogen eten. Naast de kastanje is een schommel, gemaakt van een deurkozijn, een overblijfsel uit een eerdere verbouwing van ons huis. In zo'n tuin dus huppel ik en speel ik mijn kinderspel, onbevangen en vrij, zoals past bij een blond kereltje van vier. Ik probeer op de houten tuinbank te klimmen, maar die is voor mijn korte beentjes net te hoog. Bovendien is het te glad door de *milde morgendauw*. Vanuit de richting van de rivier komt het schrille geluid van een fluit, behorend bij de scheepswerf een stukje verderop. Het geluid doorkruist het zachte geritsel van de wind en geeft het teken dat de werkmannen op de werf mogen gaan schaften, weet ik. Vanavond mag ik mijn broer Gert een eindje tegemoet lopen als hij van zijn tijdelijke werk op de werf naar huis komt.

'Green Green Grass of Home' de beroemde song van Tom Jones, zou nog een paar jaar op zich laten wachten, maar zou zomaar hier ontstaan kunnen zijn. Al gaat de verdere inhoud van het lied over heel wat anders, voor mij hoort het bij deze plaats en dit moment. Altijd wanneer ik dit lied hoor, voel ik de zomerwind weer door de haren van mijn blonde jongenskoppie gaan en loop ik in deze tuin. Ritselingen uit het verleden...

van dit liedje zijn er destijds als gevolg van deze hit veel Manuela's geboren, heb ik wel eens begrepen. Dat orgeltje met dat hoornsignaalachtige tussenspelletje vond ik trouwens altijd wel mooi, een beetje geheimzinnig. In deze tijd zijn, zoals bovenstaande al doet vermoeden, de Franse chansons heel populair, ze worden dus vaak op de radio ten gehore gebracht. 'Comme j'ai toujours envie d'aimer' is voor mij ook zo'n heerlijk liedje uit die periode. Grappig overigens dat onze kinderen deze liedjes heel veel later ook weer associëren met hún vakanties, omdat ze die op hún beurt in de auto op weg naar een vakantiebestemming ook weer hebben meegekregen. Veel populaire muziek heb ik door de jaren heen van de radio opgenomen, eerst op cassettebandjes en later overgezet op cd's. Ik vind het leuk om er dan zo af en toe ook een stukje aan- of afkondiging bij te laten horen. Dat geeft dan een soort rommeligheid waar ik zeer van hou. Zo gaan die gesproken teksten mee door de tijd en gaan ze soms ook een eigen leven leiden. Zo is het prachtige nummer 'The Funeral' uit de film 'Cry freedom' voor altijd verbonden aan een mevrouw uit Ter Aar. Voor ons een totaal onbekend iemand, maar zij was degene die deze muziek ooit heeft aangevraagd. De reden waarom ze het graag wilde horen, is op dat bandje en die cd terecht gekomen en wordt zodoende voor altijd aan haar gelinkt. Dankzij haar kennen wij deze bijzondere muziek dus. Van dit soort dingen zou ik nog veel meer voorbeelden kunnen geven, het heeft op een bepaalde manier iets 'thuize-rigs'. Ik ben overigens ook van de bevliegingen: ik kan als ik daarvoor in de stemming ben gerust twintig keer hetzelfde nummer achter elkaar draaien. Dat kan bij alle soorten muziek of het nu populair, klassiek of nóg iets heel anders is.

Achter ons huis is een soort sloot, die best breed is. Het is geen rechte strakke sloot, maar meer een grote put van ettelijke vierkante meters met water, eendenkroos, riet, lisdodden en andersoortige begroeiing er in en er omheen. Het wateroppervlak ligt aardig wat lager dan de kant waarop ik sta en ik moet wat stapjes omlaag doen om het te kunnen aanraken. In deze heerlijke omgeving ben ik in zomerse tijden regelmatig te vinden. Ik droom er weg in de zwoele koestering van de zon, al spelend met bootjes en plankjes die mijn dromen over het water naar verre oorden meevoeren. Ik hoor padden kwaken en zie kikkers hun rondedans doen. Sprinkhanen en andere insecten ritselen tussen het riet en leven in een waar paradijs. Het heeft alles in huis voor het ideale decor van Felix Mendelssohns heerlijke sprookjesmuziek: 'A Midsummer Night's Dream'. De wonderlijke en wonderschone 'Ouverture', het heerlijk lichtvoetig, springerige 'Scherzo'. De nachtmuziek van de 'Nocturne', waarin de componist de hoorn vredig laat zingen. En als je goed luistert, hoor je de vleugels van het elfenvolkje trillen, de midzomerstemming van een stille vijver met daarboven zwevende libellen. Hoe heerlijk is dit, mooier zou ondragelijk zijn... Wat jammer dat het allemaal weg is. Weg móest, maar ach dat is ouwemannenpraat natuurlijk.

nog een paar kinderen aan de deur," zegt hij. "Eén zo'n lief meisje met van die vlechtjes en een jurkje aan. Ze wilden iets verkopen, pindarotsjes voor het ongeboren kind of zoiets. Ik hou helemaal niet van pindarotsjes, ik weet niet wat ik daarmee aan moet... sorry hoor." Henk draait de buitendeur op slot en laat mij nog even voelen of hij ook écht dicht is. We lopen naar de lift om naar de Domstad te rijden. "Het kerkje van Hoogblokland, dat ligt zo wel mooi hè?" zegt hij.

Het stukje natuur bij Lexmond - met de molen aan het water, Holland op zijn best - vinden we ook erg mooi. Hij is wat milder gestemd, maar dat gaat er natuurlijk niet beter op worden, naarmate we verder het land indringen. Goed, we zijn er en we doen ons rituele bakkie met saucijzenbroodje. Met veel belangstelling bekijkt Henk de oude reclameposters die aan de wanden van het restaurant hangen en herinneren aan tijden van weleer. Echt handwerk van reclametekenaars. Hij ziet daar de waarde wel van in en kan ze zeer zeker ook waarderen. We brengen een bezoek aan het 'toiletorium' en gaan van lieverlee naar de stationshal. Als we zo naast elkaar lopen, kijken we elkaar opeens verrast aan. "Hoor jij het ook?" Hij is er weer! In de stationshal hebben we al diverse keren een straataccordeonist zien en horen spelen, maar de laatste keren was hij er niet. Nu dus wél. Wanneer de man ons - en vooral Henk - vanuit zijn ooghoeken in het vizier krijgt, schakelt hij moeiteloos over op ander repertoire. Ineens klinkt er muziek van Bach door de stationshal. Ik vind dit zo prachtig, die man, een Rus, kan spelen als een tiere-lier. Hij herkent Henk direct vanuit de verte en gaat over op Bach. Henk haalt wat geld uit zijn portemonnee en gaat naar hem toe. Ze geven elkaar een hand en Henk bedankt hem en complimenteert hem meerdere keren met zijn spel. Andere keren dat we hier door de stationshal liepen, hebben de twee muzikanten al kort kennis met elkaar gemaakt. De accordeonspeler heeft Henk en zijn muzikale voorkeur dus goed onthouden, ondanks het feit dat de goede man waarschijnlijk duizenden mensen per dag aan zich voorbij ziet trekken. De muziek doorbreekt barrières, ook taalbarrières en wanneer we na deze korte ontmoeting verder richting de treinen lopen, strooit de virtuoze Rus op zijn 'plooidoos' een waaier van Chopin-klanken achter ons aan. We praten er over door en zo komen we op de Hollandse virtuoos op de accordeon: Johnny Meijer. Meijer, de heerlijk onvervalste Amsterdamse Jordanees van wie we allebei een pracht documentaire op tv hebben gezien. "Die moet ik hoognodig nog eens terugkijken," zeg ik tegen Henk, "Ik heb het opgenomen." Johnny Meijer was een accordeonist van wereldniveau; in de documentaire zien we hem vooral terugblikken op zijn leven en carrière. "Ik vind er niks meer 'an, de hele wereld, ik vind er niks meer 'an, iedereen gaat dood, ze gaan allemaal dood..." zegt Johnny in plat Amsterdams.